

Aclarim-ho d'una vegada!

written by Pere Grau i Rovira | 15 de juliol de 2021

En aquest diàleg entre sords (o aquest monòleg davant d'un mur, com volgueu dir-ne) entre Pedro i Pere, en Sánchez ha tornat a repetir que només es podrà parlar de temes que entrin dins de la Constitució espanyola. I amb això segueix la norma posada pel govern Rajoy i pel Tribunal Constitucional de negar que un referèndum d'autodeterminació pugui ser legal a Espanya. El que no entenc és que per part catalana (i no sols ara, sinó des de fa temps) no s'hagi contradit decididament aquesta tesi unionista amb arguments adequats. I en tenim, però no s'han esgrimit (i repeteixo que no ho entenc) com es mereixerien. Mirem-nos-ho.

Ja a començaments del 2018 una sèrie d'experts en dret internacional de l'ONU (el més conegut era el professor nord-americà Alfred de Zayas) van exposar una opinió clara sobre el tema. El professor Axel Schönberger, de la universitat alemanya de Bremen, ho va recollir en un [detallat article](#), la traducció del qual es va publicar aquí a *l'Unilateral*. Quins eren els elements per dictaminar que el referèndum podia ser considerat com a legal i que negar-ho només es podia fer ignorant o tergiversant tant la constitució com el complet ordre constitucional espanyol? Crec que caldria que tots els tinguéssim presents. En resum es tracta de quins pactes internacionals que Espanya va acceptar i ratificar sense reserves i als quals s'han de supeditar les constitucions i lleis nacionals, estableixen que tots els pobles tenen el dret irrevocable a l'autodeterminació, que no els hi pot negar cap dels estats que hagin acceptat aquests pactes. I altra vegada experts internacionals van dir que Catalunya no era cap excepció i que també (segons aquests pactes) hi tenia tot el dret.

Aquests pactes són:

-el Pacte internacional sobre drets civils i polítics i el Pacte internacional sobre drets econòmics, socials i culturals, aprovats per l'Assemblea General de l'ONU el 1966 i ratificats (sense cap reserva) per Espanya, l'abril del 1977.

-la Convenció Europea de Drets Humans del 1952, ratificat per Espanya (sense cap reserva) l'octubre de 1979.

La seva ratificació va comportar (i sembla que els manaires espanyols no se'n van adonar) que formaven part de l'ordre constitucional i jurídic espanyol amb prioritat per damunt de qualsevol altra disposició espanyola que pogués contradir-los. A Madrid van suposar que això de l'autodeterminació només anava pels pobles colonials, i que com que Catalunya ni era (oficialment) cap colònia ni els catalans eren cap poble ("porque en España solo hay un pueblo que es el español"), això no anava per ells i podien firmar-ho tranquil·lament. I segueixen dient-ho i pensant-ho encara que a fora tothom digui una cosa ben diferent.

Afegim-hi que a la Constitució, els articles 10.2 i 96, estableixen diàfanament que tots els articles de la Constitució s'han d'interpretar d'acord amb els pactes internacionals que les Corts Espanyoles hagin acceptat i ratificat. I així passa que el govern espanyol i el seu Tribunal Constitucional van vulnerar clarament aquests dos articles, de la mateixa manera que han vulnerat el codi penal espanyol parlant de rebel·lió i de sedició allà on no hi havia cap de les dues coses.

Per això m'estranya des de fa temps que de part catalana (és igual qui ho fes) no s'hagin fet passos per obtenir dels serveis jurídics de l'ONU, del Consell d'Europa o de qui sigui, un informe irrefutable que aclareixi qui té raó: Madrid o l'independentisme. I tenir-ho en compte en qualsevol acció futura en el camí cap a la independència. Entre altres coses, serviria ja per desmuntar-li la paradeta al Sr. Pedro Sánchez i posaria tot el règim espanyol encara més contra les cordes.

També seria un pas més per impedir que a Europa tanta gent encara tanqui els ulls i es tapi les orelles quan els tossuts catalans no parem de protestar.